

Forslaget for saa vidt, hvis man mente, at de 120,000 Kr. aarlig skulde slaa til, lige saa godt hedde Forslag til Lov om en anerkendt Arbejdsløshedskasse for Smede- og Maskinarbejderforbundet, thi jeg tror nok, at dette Forbund, som vistnok har den ældste Understøttelseskasse, der staar i Forbindelse med nogen Fagforening, alt er oppe paa at yde saadanne Tilskud til sine Medlemmer i Tilfælde af Arbejdsløshed, at det nogenlunde nær vilde kunne sluge hele det Tilskud, her er Tale om.

Det er jo kun selvfølgeligt, at man, naar man fra Statens Side skal yde meget væsentlige Bidrag til et saadant Spørgsmaals Løsning, ogsaa nøje maa overveje, hvilken finansiel Rækkevidde det har. Et vigtigt Spørgsmaal, som ogsaa bør være Genstand for den nøjeste Overvejelse, er, i hvilken Udstrækning man skal engagere Kommunekasserne til Opfyldelsen af dette Formaal. Jeg er enig i, at det vilde være heldigt ogsaa at tage Hensyn til den faglige Begrænsning, men jeg mener ubetinget, at det kommunale Moment ogsaa bør finde sit Udtryk ved Løsningen af disse Spørgsmaal. Det kan ikke nægtes, at Kommunerne ere stærkt interesserede i, at saadanne Arbejdsløsheds-kasser blive dannede i ret vid Udstrækning og komme til at virke, og Kommunerne ville paa forskellig Maade kunne faa Lettelser gennem saadanne Kassers Virksomhed, saaledes at der intet som helst urimeligt er i, at man mener, at Kommunekasserne burde kunne give noget Bidrag dertil. I hvilket Forhold de forskellige Tilskud skal staa til hinanden, er et af de Spørgsmaal, som man først til fulde kan besvare, naar man har hele det store Materiale udarbejdet, som er nødvendigt til dette Spørgsmaals Løsning.

Det blev af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) nævnt, at man allerede havde de Oplysninger, der vare nødvendige, og det ærede Medlem nævnedes forskellige Tal, der skulde bekræfte dette. Men det Materiale, som det ærede Medlem saaledes gav, er jo aldeles ikke sigtet, som det vil være nødvendigt, hvis man paa Grundlag deraf skal kunne danne sig noget Skøn om, i hvilken Udstrækning disse Understøttelser ogsaa ere ydede til det, der i Henhold til Forslaget og hele Tanken dermed maa kaldes uforskyldt Arbejdsløshed. Det er netop, saa vidt jeg ved, et af de Arbejder, Kommissionen er i Gang med: at bearbejde hele dette Materiale paa den Maade, at man kan faa et virkelig bærende Grundlag for Sagens Løsning.

Jeg føler ikke stærk Trang til at komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget. Jeg skal dog nævne, at i § 5 er man gaaet den ganske ejendommelige Vej, at man lader en Arbejdsløshedsinspektør, en udnævnt Embedsmand, uden videre have Ret til at stadfæste eller nægte Stadfæstelse af Vedtægten. Det er en ganske ejendommelig, hidtil ikke anvendt Vej, som sikkert ikke vil være anbefalelsesværdig. Det er naturligt, at den, der i saa Henseende faar Myndighed, ogsaa bliver den, der kommer til at staa inde for og faar det fulde Ansvar for Udførelsen af en saadan Lov, nemlig Ministeren.

Ogsaa finder jeg det uheldigt, at man har kædet hele den foreslaaede Laanvirksomhed sammen med Arbejdsløsheds-kassernes Virksomhed. Hvis man skulde ind paa noget saadant, tror jeg ikke, at det vilde være heldigt at komme ind derpaa, forinden Arbejdsløsheds-kasserne havde virket tilstrækkelig længe, saa at hele deres Virksomhed var bleven stabil og saaledes, at man kunde overse, om det ogsaa vilde være naturligt at knytte en saadan udvidet Administration til den Administration, som her er Tale om.

Men af det, som jeg saaledes har udtalt om Forslaget, vil det fremgaa, at der er overordentlig mange Spørgsmaal, som nødvendigvis maa være Genstand for Undersøgelse, og det vilde have overrasket mig, hvis det havde vist sig, at der her i Tinget nu var stærk Stemning for at lade disse betydelige Undersøgelser og Overvejelser foregaa i et Rigsdagsudvalg, uagtet man for 2 Aar siden udtrykkelig skød denne Opgave fra sig, fordi man mente, at den vilde være alt for omfattende for et Rigsdagsudvalg; det er min Opfattelse, at man ved at gaa den Vej, som den ærede Ordfører har tænkt sig, kun vil spille Tid og Arbejde ikke til nogen Nytte for noget som helst og særlig ikke til Gavn for den foreliggende Sag.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) hævdede i sine Udtalelser, at det nu var naturligere, at man tog denne Sag fra Kommissionen, end det var i Fjor, da han sammen med sine daværende Partifæller var enig i, at denne Sag hørte ind under Kommissionen. Jeg maa tilstaa, at af et sagligt Argument at være, forekom dette mig unægtelig grumme tyndt. Man kunde maaske, den Gang Kommissionen lige var nedsat, have sagt: Vi foregribe intet ved at gaa den Vej at lade et Rigsdagsudvalg beskæftige sig med denne Sag, for Kommissionen er sikkert ikke væsentlig be-